

Pārdomas

(Turpinājums no II. lpp.)

mēģināt iztīrīt un izsekot tām politiskajām interesēm un intrigām, kuras ļoti skaidri var saskaņāt gan 13. janvāra grautījos, gan vēl vairāk tā saucamajos "zemnieku nemieros". Sie centieni izmantot situāciju, neapmierinātību savu politisko mērķu sasniegšanai gandrīz vienmēr ir redzami katrā pēdējo laiku plašāku ievērību guvušajā mītiņā. Politiskie spēki, kuri ne ar ko būtisku neatšķiras no tiem, kas ir pie varas, dara to, ko prasa politiskā logika – lai nokļūtu pie varas, ir jāgāž esošie politiķi. Tā tas notiek. Un neapmierinātie tiek izmantoti – izmantoti kā instruments kādu visbiežāk neredzamu un sākumā neizprotamu mērķu sasniegšanai.

Bet būtiskākais ir jautājums, kā mums, kristiešiem, uztvert šos nemierus, – vai mums tajos līdzdarboties? Arī mēs taču varētu vēlēties labāku nodrošinājumu dzīvei, godīgakus valsts vadītājus un daudzas citas lietas. Taču mums visu savu dzīvi ir jāmācās viens – VISĀS lietās palauties uz Dievu, bet no valsts un tās vadītājiem negaidīt to, ko nākas gaidīt un līgt vienīgi no Dieva. Ne Kalvītis, ne Godmanis mums nendrošina mūsu dienīško maiizi. Kā Mazajā katehismā skaidro Mārtiņš Luters, dienīšķa maize ir arī labi un uzticīgi kungi, laba valdība, – arī to mums dod Dievs, protams, darot to caur valsts pārvaldi, valsts vadītājiem. Tātad mums ir jālūdz pēc labas valdības, jāpalīdz, ja tiekam aicināti, jāaizrāda par kļūdām, ja tādas redzam, jāmēģina ar Dievpalīgu tās labot, bet mēs netiekam aicināti uz sacelšanos, neesam aicināti būt par nemiera cēlājiem vai līdzdarboties tajos.

Ko Kristus mums māca par nemieri, protestiem, akmeņu mešanu? Varbūt šoreiz šī asociācija ir nevietā un aplama, taču tā ir ļoti spilgta un konkrēta: "Kas no jums ir bez

Finanšu pārskati

Par 2008. gada novembri

IENĀKUMI

Ziedoņumi no kolektēm	1 652,63
Draudzes nodoklis	194,60
Ziedoņumi diakonijai	138,85
Ziedoņums no A. Kalniņa	5 000,00
Ziedoņumi par grāmatām	164,39
Swedbankas procenti	4,89
Kopā	7 155,36

IZDEVUMI

Saimnieciskie izdevumi	294,67
Algās	1 104,90
Soc. nod.	493,04
Ienākumu nod.	277,64
Swedbankas pakalpojumi	8,90
Tālrunis	27,42
SIA "Apsargs"	59,00
Projekti	174,99
DIAKONIJAS izdevumi	
Medikamenti	56,47
Pabalsti	50,00
Citi	129,94
Kopā	2 676,97

Par 2008. gada decembri

IENĀKUMI

Ziedoņumi no kolektēm	1 886,14
Draudzes nodoklis	154,20
Ziedoņumi diakonijai	199,24
Ziedoņums no I. Kivilas	352,15
Swedbankas procenti	5,77
Īrnieku samaksa par ūdeni	12,89
Valūtas maija no kolektēm	15,80
Kopā	2 626,19

IZDEVUMI

Saimnieciskie izdevumi	296,56
Algās	1 104,90
Soc. nod.	493,04
Ienākumu nod.	277,64
Swedbankas pakalpojumi	8,70
Elektrība	211,54
Tālrunis	14,10
SIA "Apsargs"	147,50
Ziedoņums Sieviešu līgai	50,00
Ziemeļvētu dāvanas trūcīgajiem	243,52
SIA "Biķeru namturis"	1 000,00
DIAKONIJAS izdevumi	
Medikamenti	35,21
Pabalsti	35,00
Citi	50,00
Kopā	140,00
Kopā	3 778,59

grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu." numuru un mājas adrešu publiska (Jn. 8:7) Situācija, kurā Kristus to saka, protams, ir citāda. Pēc cilvēka prāta sprīzot, tā ir pat daudz pamatotāka akmens mešanai, jo ir konkrēta grēciniece, kurai pēc to laiku likumiem ir jāsaņem noteikts sods – nomētāšana ar akmeņiem. 13. janvāra metēji nevar pretendēt uz soda izpildītāju lomu pēc likuma notiesāto tiesāsanai.

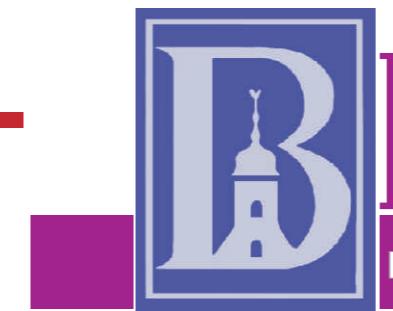
Šī akmeņu mešana tiek attaisnota ar domu – "Re, kur viņi mūs novedusi, kreditus mēs atdot nespējam, valstī ir krīze!" utt. Bet tas taču ir aplami! Mēs vienmēr esam mācīti saprast, ka neviens mats no mūsu galvas nekrīt bez Dieva ziņas. Vai tiešām visas valsts labklājība, katra cilvēka dienišķa maize būtu palikusi Dieva neievērota? Vai Viņš par to nekā nezina vai aizmirsīs rūpēties? Bagātība visā pasaulei vienā mirkli izrādās var tikt atņemta daudziem – finansistiem, bankieriem, namu un piļu īpašniekiem – tas viss ir Dieva ziņa. Vai tiekam brīdināti? Vai pamācīti nepaļauties uz naudu – neuztvert to kā pašsaprotamu lietu, kas mums pienāk? Varbūt mums tiek atgādināts, ka mūsu valsts un tās labklājība ir liela Dieva zēlastība?

Viņi, kas tiek vainoti valsts un tautas apzagšanā, pagrimumā, nemiernieku domās tiek padarīti par ienaidniekiem. *Viņi* nav mūsu ienaidnieki tādā izpratnē, ka *viņi* mūs ienīstu, jo viņi nepazīst mūs un neko nezina par mums. Mēs esam *viņus* par ienaidniekiem padarījuši mūsu sirdīs un domās. Un, pat ja *viņi* būtu mūsu ienaidnieki, tad – ko Kristus māca par ienaidniekiem?

"Bet jums, Saviem klausītājiem, Es saku: mīlet savus ienaidniekus, dariet labu tiem, kas jūs ienīst, svētījet tos, kas jūs nolād, lūdzieji par tiem, kas jūs kaitina." (Lk.6:27–28)

Gan 13. janvāris, gan tam sekojošā reakcija, piemēram, politiku telefonu Dievs pats ir solījis būt kopā ar saviem ļaudīm, tos vadīt, tiem palīdzēt. No mums tiek prasīts tikai – palikt Kristū.

"Kopš mūžīgiem laikiem nav dzirdēts un piedzīvots, neviens acs to nav redzējis, ka bez Tevis būtu vēl kāds cits Dievs, kas tās palīdzēt, kas paļaujas uz Viņu." (Jes.64:4)^{EDZ}

BIKERU DRAUDZES AVIZE

Nr. 1 (33)

2009. gada marts

Šaurais ceļš

Aleksandrs Bite

"Ieejet pa šaurajiem vārtiem, jo plati ir vārti un plats ir ceļš, kas ved pazušanā, un daudzi pa tiem iejet. Cik šauri ir vārti un cik šauri ir ceļš, kas ved dzīvībā, un tikai nedaudzi to atrod." (Mt. 7:13–14)

Jēzus savās runās saka šai pasaulei daudz neparasta un pretēja tās iedzīmtajai izpratnei un vēlmēm. Arī šie Kalna sprediķa vārdi ir pretēji cilvēka dabiskajai tieksmei. Cilvēks arvien tiecas augt un plesties, iegūt aizvien lielāku varu un vairāk dažādu iespēju – tur viņš saskata bagātību, labklājību un brīvību. Šāds cilvēks nelabprāt domā par ticību un paklausību. Dievam, jo uzskata to par būtisku ierobežojumu savai brīvībai, pat par pilnīgu brīvības zaudēšanu. Šāds cilvēks, sekodams savai dabiskajai tieksmei, bēg un izvairās no katras šaurības un ierobežojuma, arī tad, ja tas saistīts ar Dieva pavēli, jo saskata tur vienīgi nabadzību. Šādu nepaklausību Dievam Jēzus sauc par platajiem vārtiem un plato ceļu.

Jēzus saka, ka dabiskais un cilvēku iekārotais ceļš ved uz pazušanu. Šī pazušana ir pilnīga izpostīšana un visa zaudējums – tas notiek pretēji cerētajai un gaidītajai bagātības un brīvības iegūšanai. Turpretī šaurais un grēciniekam netīkamais ceļš, Viņš saka, ved uz dzīvību. Tā visi daudzies pasaules ceļi un iespējas, solīdami dzīvības pārpilnību, ved nāves strupceļā, bet Jēzus parādītās šaurais krusta un nāves ceļš ved dzīvībā.

Jēzus pats ienāca šajā pasaulei no Dieva godības – no pilnīgā un neierobežotā dievišķā plašuma un brīvības, taču Viņš necentīs to pašu īstenot šajā pasaulei, bet neatlaidīgi gāja pa šauro ceļu un izgāja ārā no bēdu un nāves pasaules pa šaurajiem krusta nāves vārtiem. Viņš nāca, lai izglābtu cilvēku no posta, kas šajā pasaulei ir grēka dēļ.

Ja cilvēks nebūtu grēka varā, tad plašais un dabiskais pasaules ceļš un vārti būtu viņam par nebeidzamu svētību, jo Dievs pasauli ir radījis piemērotu un labu taisnam un svētam cilvēkam, lai viņš laimīgs tajā varētu dzītot. Bet, kas bija piemērots

šaurā ceļa un šauro vārtu gājēju. Ciešanu ceļa skarbumis ieskanas Viņa runā kā sāpju pilns sauciens: "Cik šauri ir vārti un cik šauri ir ceļš, kas ved dzīvībā!" Taču reizē šie vārdi ir pamudinājums sekot Viņam, jo zinām, ka Viņš ir spējis šauro ceļu noiet līdz galam un spējis iziet cauri šaurajiem vārtiem no nāves pasaules dzīvībā.

Saviem sekotājiem, kuri bija neziņā, kā atrast ceļu, kas ved ārā no šīs pasaules uz dzīvību un Tēva mājām un kuri izmisuši sauc uz Viņu: "Kungs mēs nezinām, kurp Tu ej; kā lai mēs zinātu ceļu?", Viņš atbildēja: "ES ES MU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani." (Jn. 14:5–6)

Mūsu Kungs ir ceļš; paliekot pie Viņa, mēs paliekam šaurajā dzīvības ceļā. Viss, kas mūs šķir vai attālina no Kunga, pieder platajam ceļam un ved uz platajiem nāves vārtiem, – to nevar panemt līdzi šaurajā dzīvības ceļā. Tāpēc lai šī Kristus ciešanu iezīstētos, bieži jārīkojas pretēji tam, kā viņš būtu rīkojies, vesels būdams, – dienas laikā jāgūl gultā, jāsauc pie sevis ārstam, jādzēzerīgās zāles, jāaīturas no darba un dažādām izpriecām –, tā arī grēciniekam, lai viņš izglābtos no pazušanas un taptu svēts, ir jāatmet cerība uz pasauli, paša darbiem un nopelnīem, jānovēršas no samaitātajām pasaules izpriecām, jāpiesauc Kristus, jādzēzerīgās krusta zāles un – pat jānomirst kopā ar krustā sisto Kristu, lai varētu kopā ar Viņu augšāmcelties brīvs no nāves un grēka; citiem vārdiem sakot, viņam jāiet pa šauro ceļu un šaurajiem vārtiem, par kuriem runā Kristus.

Klāt ir Kristus ciešanu piemiņas laiks, kad mēs īpaši domājam par mūsu Kungu kā

kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai." (Ebr. 12:1–2) Āmen.

Duccio di Buoninsegna

(Turpinājums no 3. lpp.)

saviem īpašumiem, nesaskaņojot to ar Virsvaldi, proti – nedrīkst pārdot, iekīlāt, apgrūtināt ar lietu tiesībām, izrēt, iznomāt uz termiņu, kas ilgāks par 10 gadiem, veikt mežizstrādi, nodot citai personai apsaimniekošanā. Nolikumā ir aprakstīta kārtība, kādā draudze var tikt likvidēta, kā un kādos gadījumos tas notiek. Nolikums tiek reģistrēts Uzņēmumu reģistrā. A. Lūsis aicināja sapulces dalībniekus apstiprināt jauno nolikumu.

Savukārt Juris Balodis informēja par "Bikēru namtura" darbību. Uzņēmums tika dibināts tāpēc, ka ienākumi no draudzes

saimnieciskās darbības gadā pārsnieguši 500 minimālās mēnešalgas – tas ir limits sabiedriskas organizācijas saimnieciskajai darbībai.

Pagājušajā gadā "Bikēru namtura" valdes priekšsēdētājs bija Jānis Šneiders, bet šogad ir ievēlēta valde trīs locekļu sastāvā, kurās priekšsēdētājs ir Juris Balodis. Pērn uzņēmums bija guvis ienākumus (samaksa par zemes nomu) vairāk nekā 100 000 latu.

Tā kā uz laiku ir atlposta draudzes nama celtniecība, tad esošie līdzekļi tiks izmantoti bāznīcas remontam. Pirmajā posmā tiks remontēti griesti, kas patiešām arī darbiem pietiks. Ir cerības uzstādīt ērģeles, kas mums jau pirms gada ir atvestas no Anglijas.

Sapulci tika noslēgta ar lūgšanu par izrādījušies katastrofālā stāvoklī – ir draudzi un tās jauno padomi. **BDA**

Mācība

Kā mēs varam un kā mums vajag lietot "Mazo katehismu"?

Guntars Baikovs

"Kā vislabākais, visprasmīgākais alkīmikās atrod pašu lietas būtību, tas ir – pašu kodolu, spēku un esenci, tā Dievs savā lielajā žēlastībā ir mīlājā Katehismā ietvēris visu Svēto Rakstu būtību, apkopojumu un kopsavilkumu, sagatavodams to cilvēkiem, kuri ir izslāpuši garā un izsalkusi pēc žēlastības. Katehismā Dievs vienkāršos un skaidros vārdos, kurus katrs var pilnībā saprast, ir apkopojis visu, kas kristietim jāzina un jātic, lai viņš tiktu pestīts. Ja kāda mācība saskan ar mīlo Katehismu, ikviens kristietis to var pieņemt ar labu sirdsapziņu." Tā 1573. gadā par Lutera "Mazo Katehismu" (MK) rakstīja viņa bijušais students mācītājs un superintendents Kristofs Fišers.

Šie vārdi labi raksturo, cik ļoti augstu MK vērtēja Reformācijas laikā, 16. gadsimta otrajā pusē un arī 17. gadsimtā. Kā tas iepriekšējā "Bikēru Draudzes Avizes" numurā jau rakstīts, MK "tika mācīts draudzēs, sludināts sprediķos, katehismā atklātais bauslības un Evāngēlija princips bija pamats Rakstu saprašanai, pēc MK namatēvi mācīja saimi un bērnus, pēc MK tika mācīta ticības mācība skolā, MK tika izmantots, lai draudžu locekļi pārbaudītu mācītāju sludināšanu, lai izvērtētu mācības pareizību utt."

Vai kāds no šiem daudzajiem MK lietojumiem ir noderīgs arī mūsu dzīvē? Patiesi, ir gan! Turklāt daudz vairāk, nekā pirmajā brīdī to iedomājāmies.

MK kā pats ticības pamats tika mācīts katehēzes nodarbībās. Tieši tā tas notiek arī

mūsu draudzē. Tieši MK un tājā atklātais struktūra tika izmantoti par pamatu, lai studētu Dieva vārdu daudz pamatlīgāk un dzelāk. Mūsu draudzes vasaras nometnēs muļu audzus gadus padzīlināti mācīties tieši šo pašu MK. Katrs, kurš ir apmeklējis skaidri izprastu veidu, kā Dievs darbojas. Tā katram, kas pievienojas mūsu draudzei un uzsāk kristieši ceļu, tiek dots brīnišķīgs instruments, ar kura palīdzību var pārbaudīt draudzes mācītāja sludināto un izvērtēt dažādas mācības un uzskatus. K. Fišera vārdiem sakot, ja kāda mācība saskan ar mīlo Katehismu, ikviens kristietis to var pieņemt ar labu sirdsapziņu.

Daži piemēri, kā MK var mums palīdzēt rast skaidrību jautājumos, ar kuriem sastopamies ikdienā. Kā kristietim vērtēt abortus – vai kā izvēli, kā to sludina abortu aizstāvji? Saskaņā ar 5. bausli aborts ir ar Dieva pavēli aizliegta dzīvības atņemšana. Kā uzlūkot dažādas reliģijas, kuras sola vest cilvēkus pie patiesē Dieva; vai tās tiešam tie uz Trīsvienīgo Dievu – Tēvu, Dēlu un Svēto Garu kā to apliecinā Apustuļu ticības aplieci? Jā ne, tad viņu mācība ir nevis no Dieva, bet no velna. Kā izvērtēt citas kristīgās bāznīcas, kuras apgalvo, ka arī tās vada uz mūžīgo dzīvību? Vai tās tiešām pareizi māca, kā mums tiek dāvāta un kā mēs varam saņemt Dieva valstību: Kristībā – patiesi, nevis simboliski – saņemot grēku piedošanu un kļūstot par Dieva bērniem; Svētājā Vakarēdienā – ar maizi un vīnu baudot patiesus Kristus miesu un asinis. Kam tiecēt – ka saņemam Dieva dāvanas, vienkārši piedaloties kādā rituālā, vai arī saņemam tās ticībā Dieva apsolījumiem? Ja šajos jautājumos kāda mācība neatbilst MK, tad esiet ļoti uzmanīgi! Šādi pārbaudot mācības un uzskatus ar Dieva vārdu, MK mums var iztūcējis būt par vecākiem.

Reformācijas laikā pat tika apkopoti pamatojumi, kādēļ vecākiem būtu jāmāca saviem bērniem katehisms. Lasīsim tos rūpīgi, tie attiecas uz visiem, kam Dievs iepriekšējā jūgū.

Rakstā izmantoti citāti no Artura Silagaila grāmatas "Latviešu leģions" un Gunta Kalmes grāmatas "Durvis uz mājām".

Pirmkārt, bērniem jāmāca katehisms, jo tā ir Dieva pavēle (5.Moz 6:4–9, Ef 6:4). Pēc Dieva tēla radītām, bērniem jāmāca Reformācijas laikā MK mācību gabali un

saimnieciskās darbības gadā pārsnieguši 500 minimālās mēnešalgas – tas ir limits sabiedriskas organizācijas saimnieciskajai darbībai.

Kā sacīja J. Balodis, griesti varētu arī iebrukt. Tagad baznīcā ir izveidotas pagaidu sastatnes, kas ir nepieciešamas, lai remonta laikā netraucētu dievkalpojumus. Griesti remontu plānots pabeigt līdz maijam. Pēdējā padomes sēdē tika pieņemts lēmums arī par logu nomaiņu un iekšējo dievnama sienu remontu. Precīzas darbu izmaksu tāmes vēl nav gatavas, bet aptuveni aprēķini liecina, ka līdzekļu šiem darbiem pietiks. Ir cerības uzstādīt ērģeles, kas mums jau pirms gada ir atvestas no Anglijas.

Sapulci tika noslēgta ar lūgšanu par izrādījušies katastrofālā stāvoklī – ir draudzi un tās jauno padomi. **BDA**

mūsu Latviju. Tā ir Viņa dāvana, un to mēs lai paturētu vai atgūtu Dieva doto dāvanu Latviju. Valsts ir atjaunota. Tātad mērķis, par kuru cīņījās un krita legiōnāri, ir īstenojies.

"Kamēr būs kaut viens latvietis, kuram sāpēs viņa Dzimtene, – Latvija būs!" – tā reiz sacīja mācītājs profesors Dr. Roberts Feldmanis (1910–2002). Latvijas likenis izšķiras katrā mūsu sirdsapziņā un ticībā mūsu Dzimtenes Devējam. Ja mums sāp mūsu Latvija, tad tas nozīmē, ka neesam tai sirmi vīri, esam tajā dzīves posmā, kad vēlamies rast Dieva mieru savās dvēselēs – nevaram aiziet, kamēr varonības stafete nav nodota tālāk, jo esam patiesības liecinieki par mūsu tautas pretošanos, par tās traģēdiju. Par to nedrīkst nerunāt. Par to nedrīkst klusēt. Šodien mēs nevarām atstāt savas pozīcijas cīņā par patiesību un taisnību, jo Dievs ir paturējis mūs tautas goda un pašcieņas cīņītāju ierindā – mūs, kas esam cīņījušies, cietuši un tomēr izturējuši. Tieši tāpēc mums ir jāizturbārī turpmāk. Latvija kā liela un dārga Dieva dāvana ir nododama no paaudzes paaudzē – tad tā dzīvos. Latvija – tie esam arī mēs paši, un neviens cits mūsu vietā par to necīnīsies. Par Latviju bija vērts cīnīties toreiz un ir vērts cīnīties šodien, un būs vērts arī rīt un parit. Kamēr mēs uzturēsim dzīvu saikni ar Dievu, tīkmēr Viņš mums arī dos cīņītājus par mūsu zemi, tīkmēr būs arī pati Latvija.

Kad mēs, no skolas soliem nākuši jaunekļi, pusaudžu gados iesaistījāmies cīņā, daudzi mūs dēvēja par karazēniem. Bet mums bija jātop un mēs tapām par karavīriem. Mums pašiem bija jātieka galā ar savām bailēm, ar neziņu, ar šausmām, un bieži vien bija jāveic neiespējamais. Mēs cīnījāmies arī tad, kad vairs nebija nekādu cerību. Legions radīja to, ko nespēja politiķi, – varoņus. Isā laikā no jaunekļiem mēs tapām par vīriem. Mēs skatījāmies nāvei acīs, cīnījāmies līdz izmīsuma drosmei pret milzīgo ienaidnieku pārspēku un tomēr palikām nesalausti. Tā ir daļa no mūsu dzīves. Mēs zaudējām daudz, ļoti daudz, bet neesam zaudējuši svarīgāko – paši sevi. Mēs neesam zaudējuši ticību Dievam. To, ka tautas pastāvēšana ir saistīta ar Dievu, zināja mūsu vecvēctēvi, kad tie izraudzījās par mūsu valsts himnu Baumaņu Kārļa "Dievs, svētī Latviju". Šī izvēle nebija nejauša, bet kristīgajā ticībā balstīta valstiska gudrība. Kaut mums tās nekad nepietrūktu! Lai Dieva svētības vadītu mēs augtu, attīstītos un uzplauktu!

Citi atgriežās sakropļoti, tomēr morāli nesagrauti. Laiks neapturami skaita mūsu mūža gadus, mēnešus, dienas, minūtes. Legionāru rindas kļūst arvien retākas, jo ik mirkli kāds piepulcējas Lielajai kara draudzei. Viņi Aizsaulē paņēmuši savas zemes sāpes un priekus, savus pazemojumus un kaujas atmiņas.

16. marts ir kaut kas vairāk nekā piemiņas diena vien; tā ir mūsu atceres diena, kad pulcējamies Doma baznīcā, Brāļu kapos, pie Brīvības pieminekļa, lai vēl satiktos, pieminētu kritušos cīņu biedrus, pārdomātu to gadu notikumus. Mēs aizlūdzam par viņiem, kam nebija lemts atgriezties Dzimtenē. Svetajos Rakstos ir daudz liecības par tiem, "kas ar ticību .. ir uzvarējuši.. pārvarējuši nespēku, karā stipri kļuvuši, svešus kara pulkus piespieduši bēgt" (Ebr. 11:33–34).

Pēc visa pārciestā – kara briesmām un izsūtījuma gadiem – par visu pateicos Tam Kungam, jo "Tas Kungs stāvēja man klāt un deva man spēku" (2.Tim. 4: 17). **BDA**

Rakstā izmantoti citāti no Artura Silagaila grāmatas "Latviešu leģions" un Gunta Kalmes grāmatas "Durvis uz mājām".

Par mantkārību

Šodienas pasaule – lai top Dievam sūdzēts – ir nonākusi līdz tam, ka visi ir dievbījīgi un neviens vairs nav mantkārīgs. Un gandrīz vai visi netikumi tagad diemžēl ir kļuvuši par tikumiem. Raust mantu tagad nozīmē – būt gādīgam, prasmīgi kārtot darījumus un rūpīties par labklājību. Un, kā notiek ar mantkārību, tā tagad arī visus citus grēkus un netikumus izdaiļo par tikumu. Slepavošana un netikumus izdaiļo par tikumu. Neviens pilsētnieks, nedz zemnieks vairs nav alkaīgi, bet gan visi ir dievbījīgi, tā ka par tiem mēdz sacīt: tas gan ir gādīgs vīrs, tas ir izveicīgs vīrs, viņš grib sevi apgādāt.

.. sirdsapziņa ir pārāk vāja, lai pretotos grēkam, jā, neviens grēks nav tik mazs, ka cilvēka sirdsapziņa spētu stāties tam preti – pat tad, ja mums grēku būtu tik maz, cik smieku baznīcā.

Vai nebūtu labāk, ja tev būtu tikai kāds mazums – ar Dievu un ar godu – un tu no tā dotu un palīdzētu tiem, kuri cieš trūkumu, tā ka tā iemantotu mierīgu sirdsapziņu un brīnīšķīgu mierinājumu, ka Dievs tavu mazumu svētīs un vairo, nekā ja tevi mācīt rūpes un nemiers un tava sirdsapziņa ir apgrūtināta lielas mantas dēļ, kuru tu ne tikai nevari baudīt, bet par kuru tev pašam nav nekādas varas? Jo skops un alkaīgs cilvēks ir sava mamona kalps un gūsteknis. Un tu tācu ne tikai no Dieva vārda, kam varbūt negribi ticēt, bet arī no savas ikdienas pieredzes zini, ka taviem bērniem vai mantiniekiem šī manta nekādu labumu nenesīs, – viņi to noteikti izšķērdes un atkal nogrimis nabadzībā

Redzi, visā pasaulē tagad tiek laupīts, skausta un zagtis; ļaudis rada cits citam zaudējumus ar netaisniem darījumiem, kur vien tas iespējams. Bet svētajā Evāngēlijā tu dzirdi, ka Kristus saka: "Dodiet, tad jums taps dots!" Ja mēs šiem vārdiem neskosim, piepildīsies pretējais, proti: "Nemiet un laupiet, tad arī jums tiks atņemts un nolaupīts!"

.. negausīgs mantrausis nespēj sarausto baudīt – un nespētu pat tad, ja Elbā un Reinā ūdens vieta plūstu tīrs zelts, bet kungi un valdnieki varētu visu savu zemi pārvērst sudrabā kalnos. Jo Dieva dāvanas ir jāizmanto un jābauda ar pateicību Dievam, bet viņi tās izšķērdes, nicinādami Dievu un samaitādami šo mantu, ko Viņš devis. Neviens arī nedomā, kā varētu kaut ko pataupāt un saglabāt mūsu pēcnācējiem, bet visi dzīvā tā, it kā gribētu visu iznīcināt, cik ātri vien iespējams. Un tas mums arī izdosies, ja jau neko citu negribam panākt.

Kristietim daudz vairāk jāpriecejās saņemt vienu guldeni, ko Dievs viņam dod, nekā visu mantrausū lielās bagātības, kādas vien šeit, uz zemes, ir saraušamas. Jo kristieša namā ir atrodams šis skaitais, cēlais dārgums – dievbījība un pietīcība, tas ir – mierīga un priečīga sīrds, kas paļaujas uz Dievu.

(Turpinājums no 5. lpp.)

kas attiecas uz baznīcas gadu, liturgiju, dažādu kristīgo denomināciju apzīmējumiem, kā arī par balsīgā vai nebalsīgā līdzskāpa izvēli, patskaņu garinājumu un piemērotas izskāpas izvēli teoloģijas terminos u. tml. Vislielāk interesē par šiem jautājumiem ir mācītājiem, draudžu darbiniekim un teoloģiskās literatūras tulkotājiem; sagatavoti 100 terminu šķirkļi un iesniegti LZA TK. (Ir kopīgi pārskatīti, vēlreiz izredīgēti pirmie 100 teoloģijas terminu šķirkļi un iesniegti LZA Terminoloģijas komisijā. Ir pārbaudīta antīko valodu terminu cilmes vārdu pareizrakstība. Termini ir nosūtīti dažādu konfesiju ekspertiem, lai viņi varētu izteikt savus ierosinājumus un precīzējumus. Terminus ir recenzējuši Dr. philol. V. Skujīja, LZA TK priekšsēdētāja, un LZATK izvēlētais nozares eksperts Dr. theol. J. Rubenis. LZA Terminoloģijas komisijas sēde 2008. gada 2. decembrī termini apstiprināti ar vienbalsīgu TK lēmmu. Termini tiks ievietoti kopīgajā terminu datu bāzē un būs visiem pieejami. Tādējādi interesenti jau pirms vārdnīcas iznākšanas varēs gūt informāciju par tiem.).

Kam būs domāta iecerētā vārdnīca? Kas un kādam nolūkam to varēs izmantot?

Vārdnīcā ietvertie teoloģijas termini un to skaidrojums noderēs visplašākajam lasītāju

Pārdomas

Tas Kungs stāvēja man klāt

**Roberts Eleksis,
Otrā pasaules kara dalībnieks**

Izņemt no mūsu tautas vēstures 16. martu, Latviešu legiona atceres dienu, atņemt tautai leģionārus – tas nozīmētu attaisnot Krievijas imperiālismu. Tas ir piedāvājums tautai un valstij izdarīt garīgu pašnāvību. Tas nozīmē, ka mums būtu "jāpārvērtē" vēsture un jāatzīst savas tautas nelaimē un traģēdija par pašu vainu un jānožēlo tas kā savu grēku. Tas nozīmētu labprātīgi piekrīt no upuriem tapt par "vēstures peramajiem zēniem".

Mums, Otrā pasaules kara dalībniekiem, sāp, ka mūsu valstsvīri mūs nenovērtē. Igaunī saviem 20. divīzijas leģionāriem ir piesķiruši Brīvības cīnītāju statusu. Kādēļ gan mūsu valstsvīri ir tīk glēvi un neuzņēmīgi?

Toreiz nedarīt neko mums nejāva mūsu sirdsapziņa un Baigā gada atkātošanās draudi. Šodien cilvēkiem, no malas skatoties, ir viegli sacīt: nevajadzēja cīnīties vācu uniformā! Bet Vācija bija tā, kas deva ieročus, ar kuriem varējām aizkavēt ceļu

lokam – gan dažādu nozaru speciālistiem, jaunais Bībeles tulkojums, ekumeniskie īpaši humanitāro un sociālo zinātņu dievkalpojumi un līgšanas) nebūtu pārstāvjiem, gan ikvienam interesentam, kurš vēlas papildināt savas zināšanas par reliģiskām tēmām. Vārdnīcu varēs izmantot mācītāji un draudžu darbinieki, studenti, skolotāji, tulkotāji un redaktori, kā arī reliģiju pētnieki. Šīs definīcijas sniegs sākotnējo informāciju par konkrēto terminu, savukārt terminu nosaukumi vācu un angļu valodā nopietnākiem interesentiem sekਮēs informācijas papildināšanu citvalodu avotos.

Kad apmēram šī vārdnīca varētu tikt izdots?

Cerams, nākamā gada beigās. (t.i., 2009. gada beigās – L.C.)

Vai pēc vārdnīcas izdošanas TTA beigs pastāvēt?

Nē. TTA turpinās savu darbu. Vārdnīca ietvers tikai nelielu daļu no teoloģijas terminiem. Ir vēl ļoti daudz terminu, kuri jādefinē un kuru pareizrakstība jāprecīzē. Darbam sekਮīgi attīstoties, varētu plānot arī enciklopēdisku izdevumu ar lielāku šķirkļu skaitu un plašākām definīcijām.

Vai kāds šo ieceri atbalsta arī finansiāli?

Līdz šim TTA ir saņēmusi finansiālu atbalstu no LEIB Virsvaldes, Luterisma mantojuma fonda, Latvijas Zinātņu akadēmijas un Latvijas Kultūrkapitāla fonda.

Vai tā būs luterānu vārdnīca?

Latvijā kā multikonfesionālā zemē ar labām ekumeniskām tradīcijām (piemēram, "Laulība starp Radīšanu un Mūžību"). Apspriešana notiks aprīlī.

Bīkeru Lasītāju klubs aicina lasīt Guntara un Janas Baikovu grāmatu "Laulība starp Radīšanu un Mūžību". Apspriešana notiks aprīlī.

komunistu atkal atnākšanai. Mēs apzinājāmies, ka mums tāpat būs jācīnās par savas valsts brīvības atgūšanu, – tad mums neviens nevarēs pārmest, ka bezdarbīgi esam jāvuši atkārtoties 1940. gada kaunpilnajai bezpretestības okupācijai.

Ar latviešu leģiona cīņām tika dota skaidra un nepārprotama atbildē uz boļševiku melīgajiem apgalvojumiem, ka latviešu tauta pati būtu Latviju pasludinājusi par padomju republiku un lūgusi to iekļaut Padomju Savienībā. Kādēļ to šodien esam piemirsusi un nenovērtējam? Ir jāsaprot, ka toreiz nebija citu iespēju aizstāvēt Dieva doto Dzimteni pret sarkano karapūļiem, kā vien cīnoties zem svešiem karogiem un svešā uniformā. Tā nebija mūsu vaina, tā bija mūsu nelaimē. Par to mums ir jārunā, lai dzird visā pasaulē. Lai uzklusa patiesību – patiesību par mūsu Dzimteni, par tās brīvības alkām, par tās varonjiem un viņu upuriem – latviešu leģionāriem. Mēs parādījām pasaulē, ka arī maza tauta grib sevi aizstāvēt, ka tā var iestāties par savu godu un pašcieņu un nekad

nav samierinājusies ar iebrucējiem. Mēs neesam gribējuši ne vienus, ne otrs kaklakungus. Pat leģionāru frontes dziesmā ir pants: "Mēs sītīsim tos utainos, / Pēc tam – tos zili pelēkos." Leģions parādīja, ka mēs kā tauta esam cīnījusies kā pret vieniem, tā otriem okupantiem un nekad neesam samierinājusies ar brīvības zaudējumu.

Šodien varam uzdot jautājumu – vai vajadzēja cīnīties leģionārā toreizējos neizdevīgajos apstākļos? Vai vajadzēja pretoties ļaunumam, boļševiku invāzijai, pazemojumiem un negodam?

Latvijas Nacionālo karavīru biedrības priekšsēdētājs Nikolajs Romanovskis (1925–2004) kādā piemīnas pasākumā sacīja: "Mēs esam lepni, ka bijām leģionāri!" To varētu pateikt citiem vārdiem: "Mēs esam lepni, ka mums bija gods aizstāvēt savu Dzimteni un cīnīties pret ienaidnieku, ne stāvēt nomalūs." Vai vajadzēja pretoties? Jā, vajadzēja. Kāpēc? Tāpēc ka Dievs mums ir devis šo zemi –

par Dievu un viņi ir jāved pie Dieva – tas ir brīnišķīgo apsolījumu dēl – tie doti gan dzīvei uzticēts vecākiem. Mēs ikdienas esam šajā pasaulē, gan mūžībā visiem, kas turēs norūpējušies, kā nodrošināt bērnus ar visu Viņa mācību.

Piektdiņā, katehisma mācīšana ir taču bieži aizmirstam rūpēties par pašu brīnišķīga nodarbe. Mēs paši, kā Dieva svarīgāko – viņu audzināšanu ticībā izredzēti un mīlēti bērni, varam arī savus bērnus vest pie mūsu visu Debesu Tēva – pamācībā, kopīgās līgšanas un pateicībā.

Reformācijas tēvi – ar ticībā degošām

sirdīm – labi saprata, ka neviens nav pelnījis Dieva zēlastību. Tādēļ viņi tik ļoti rūpējās par katehisma mācīšanu. Arī mums Dieva zēlastība nepienākas, tā ir Dieva dāvana. To atcerieties! Ir kāda bīstamība – mēs vienmēr varam būt vienu paaudzi no ticības zaudēšanas, proti, ja mēs ticam, tad tas vēl nenozīmē, ka ticīgi būs arī mūsu bērni. Mēs paši gan esam baudījuši Kristus zēlastību, mēs esam darīti par Dieva bērniem, taču, ja mēs nenodosim Kristus Evaņģēliju mūsu bērniem, viņiem tas var būt zudis. Lai tas nenotiku, mums ir sniegti brīnišķīgs palīgs – Lutera "Mazais katehisms", un tajā mums ir viss nepieciešamais – Dieva vārda pamats, uz kura ietverētās un notikumus, kā jau to izvērtēt lietas un notikumus, kā jau to plāšā aplūkojām iepriekš.

Otrkārt, bērniem šī mācīšana ir nepieciešama; slimniekam ir jāzina, kādā ir viņa slimība, kur var atrast zāles pret slimību un kā zāles ir iegūstamas. Baušļi māca, kādā ir mūsu visu slimību, – grēks; tīcības apliecība atklāj zāles – Jēzu Kristu; līgšana Mūsu Tēvs māca mūs līgt pēc dziedināšanas, un Sakramentos mēs to sanemam.

Treškārt, laba katehisma zināšana palīdzēs mūsu bērniem orientēties pasaulē, izvērtēt lietas un notikumus, kā jau to kura dibināt mūsu un mūsu bērnu ticību un pašāvību ikdienas tīcības celā. Tajā ir pamācība, kā sagatavoties dievkalpojumam,

ikdienas līgšanas – gan rītiem un vakariem, gan ēdienei reizēm, arī pamācības par mūsu amatiem un pienākumiem šajā pasaulē. Taču neviens, kurš pats katehismu nezina, nevar to iemācīt saviem bērniem. Tā ir mūsu atbilstība, tas ir mūsu pienākums un uzdevums, tas ir arī dievišķs prieks, kādū mūsu Kungs mums zēlīgi dāvā, – dalīties tīcībā ar pašiem tuvākajiem. Lai Lutera "Mazais katehisms" atrod savu vietu ikviens cilvēka dzīvē!

BIKERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi

Svētdienās	10:00
Otrdienās	7:00

Katehēzes

Pirmdienās	18:00
Sestdienās	9:00
Sestdienās	10:15 (krievu valodā)

Bībeles stundas

Trešdienās	18:00
Sestdienās	11:15 (krievu valodā)

Mācītājs pieņem apmeklētājus

Pirmdienās	17:00–18:00
Trešdienās	17:00–18:00

Uzzījas pa tālr. 67702517, 67537229, 29172798

Intervija

Kas tas ir – TTA?

Laila Čakare

TTA – vās ir kādas sporta komandas vai uzņēmuma nosaukums, kaut kas līdzīgs SIA? Ne viens, ne otrs. Tas ir saīsinājums no:

Teoloģijas terminoloģijas apakškomisija, kas darbojas saistībā ar Latvijas Zinātņu akadēmiju. Jauši vai nejauši ir noticedis tā, ka trīs no sešiem apakškomisijas locekļiem ir mūsu Bīkeru draudzes locekļi.

Kas īsti ir TTA, kādi ir tās mērķi un nolūki,

stāsta TTA vadītāja Elmīra Cacure.

Šī intervija notika pagājušā (2008. gada)

beigās, tāpēc daži šeit minētie skaitlī būtu

nedaudz koriģējami.

Kas ir TTA, un ar ko tā nodarbojas?

Aleksandrs Bite, Ārija Ozola, Dainis Zeps, Guntis Kalme, Elmīra Cacure, Laila Čakare

Teoloģijas terminoloģijas apakškomisija ir viena no gandrīz trīsdesmit nozaru apakškomisijām pie Latvijas Zinātņu akadēmijas Terminoloģijas komisijas.

Teoloģijas terminoloģijas apakškomisijas locekļi (Mg. theol. A. Bite, Mg. theol. E. Cacure, Mg. theol. L. Čakare, Dr. theol. G. Kalme, Dr. philol. Ā. Ozola, Mg. philol. D. Zeps) ir kvalificēti speciālisti,

kuriem ir pieredze religisku tekstu tulkošanā, skaidrošanā un redīgēšanā, vārdnīcu veidošanā, kā arī teoloģijas terminu šķirkļu rakstīšanā un redīgēšanā un kuri ir piedalījušies dažādos ekumeniskos projektos un pat disertācijas rakstīšu par ekumenismu.

TTA mērķi ir teoloģijas terminoloģijas apzināšana, sistematizēšana, izstrāde un populārizēšana. TTA darbojas ekumeniskā garā, vienlaikus pārstāvot Latvijas tradicionālo konfesiju viedokli, t. i., terminu definīcijas

tieku atspoguļoti gan visai kristīgajai baznīcai kopīgais, gan atšķirības dažādu konfesiju mācībā.

Ko ir jau izdevies paveikti līdz šim?

Paveiktais: uzrakstīti 275 terminu šķirkļi; izredīgēti 170 terminu šķirkļi; sniegtas konsultācijas, galvenokārt par terminiem,

(Turpinājums 8. lpp.)

